

REGEN

REGEN

Jakri Brabou

Schrijver: Jakri Brabou
Omslag: Kaïn Walgrave
ISBN: Regen(148094)
© Jakri Brabou
met dank aan Laura

1 Drijfhout

Als een lettertjessoep, zo puzzelt alles zich samen. De letters, volatiel als ze zijn, moesten met veel geduld fijnmazig uit het troebele water opgevist worden; op de rand van het droge werden ze samengelegd tot woorden, werden woorden verwerkt tot zinnen. Zo kwam alles en iedereen samen, gebeurt hetzelfde ogenblik op dezelfde plaats. Zo ontstond er een verhaal waarin maar één iets hetzelfde bleef: de regen. Nu al dagen, weken, maanden. De schimmel vreet iedereen en alles aan. De schimmel zit overal, niet enkel tussen de tenen, of verstopt in de kloven van de geslachtsorganen. Op alle verborgen en niet verborgen plaatsen zijn er eitjes gelegd. De eitjes worden wormen, maar die zijn er nog niet, ze zitten te wachten in hun cocon, binnenskamers bewegen ze al een beetje, maar je ziet ze nog niet. Hun moment is nog niet gekomen. Later zullen ze van binnenuit alles leegvreten. Ze denken er nu al over na op welke plekken ze hun gangen zullen graven. Begin al maar te krabben. Jeuk.

Niets is vast, alles schuift de verkeerde kant uit. Iedereen is de richting kwijt, de wind draait als een tol en waait altijd uit een andere kant. Wij kunnen u maar één ding beloven. Ook al zoekt u houvast, u bent drijfhout en zal steeds de weg kwijt zijn. Maar toch, soms priemt de zon een gat in de wolkenmassa: er zijn kleuren, er is een lijn die je met enige verbeelding een horizon zou kunnen noemen. Helaas, het volgend moment sluit alles zich weer. Denk nu niet dat het eentonig wordt. De regen verveelt nooit, het is een levenskunstenaar. Het ene moment zal hij striemen, het volgende moment zullen druppels pesterig hun weg zoeken tussen hals en sjerp.

*En in dit prachtig landschap staat een huis. Of iets wat vroeger een huis geweest is, het is van zijn huid ontdaan, ontvleesd, op vele plaatsen is het geraamte bloot.
In een hoek schuilen twee meisjes.*

2 Twee meisjes

Ken ik je niet van ergens? Ik heb de indruk dat ik je al eens gezien heb.

Moet je iets van mij? Laat me gerust. Heb ik soms iets van je aan?

Je moet niet zo doen. Ik wil je alleen maar helpen.

Als het dat is, zet je dan maar in de wachtrij. Mijn ouders, mijn broers en zussen, mijn neven en nichten, mijn vrienden en vriendinnen, heel de wereld wil mij helpen: 'je moet je toch niet zo laten gaan, je hebt zoveel talenten, gebruik ze toch, je hebt het recht niet om ongelukkig te zijn, wees gelukkig dat je niet in Aleppo woont.. etcetera, etcetera.'

Ik haat ze.

Misschien moet je ergens anders hulp zoeken. Daar is niks vernederend aan.

Gaan we die toer op? De zogezegd professionele hulpverlening. Dat ze hun 'professionele ' kak maar voor zichzelf houden. Ik heb niemand nodig om in mijn eigen stront te komen roeren, dat doe ik zelf wel.

Ja dat ken ik wel, ik heb ooit bij de Broeders van Liefde stage gedaan. Gedragstherapie, cognitieve therapie, cliëntgerichte therapie, groepstherapie, ik ken ze allemaal.

Terwijl ik alleen psycho-analyse tof vond, dromen interpreteren en zo, maar dat doen ze niet meer, daar geloven ze niet meer in.

De laatste keer wilden ze mij rebirthen. Ik moest als het ware terug in de baarmoeder kruipen. Ik heb gezegd, dat zal mijn moeder veel pijn doen, om daar terug in te kruipen met mijn zestig kilo. Maar als het van jullie moet, dan moet het.

Mij heeft al dat gezeik niks vooruitgeholpen, ik zie het echt niet meer zitten, het is stilaan genoeg geweest, ik wil dood.

Is er dan niemand voor wie je wil blijven leven?

Ik ben kapot, er is niets van mij over. Ik ben een scherf.

Zeg dat nu toch niet, 'scherf' . De grote musea liggen vol met scherven. Duizenden mensen zijn over heel de wereld bezig met scherven, om stukjes van dit en van dat terug aan mekaar te plakken, of om het ene stukje te zoeken dat ontbreekt. Iedereen blijft evenveel waard ook al is er bij velen een stukje af.

Laat maar, ik hoef niet meer aan mekaar geplakt te worden.

Als ik mag, wil ik daar toch bij helpen.

Je doet alsof je Madame Colle Tout bent.

Hoelang kan jij je adem inhouden?

Ik weet het niet, een minuut of zo denk ik.

Ik meer dan twee minuten. Ik denk dat ik zo zou willen sterven. Mijn adem zolang inhouden tot mijn hersenen geen zuurstof meer krijgen en alles weglyegt. Tot je een soort hemellichaam wordt. Een scherf tussen de sterren.

Het is in elke geval een properder dood dan op het spoor.

En ik zou het in het zwembad doen. Langzaam de lucht uit je longen blazen tot je op de bodem komt te liggen, en boven zie je overal het licht glinsteren tussen spartelende lichamen. De zwemmers boven je krijgen allerlei vormen, een beetje als een schilderij van Botero. Op de achterkant van je ogen zie je lichtflitsen in alle mogelijke kleuren, alsof je met grote windsnelheid door een nachtelijke stad raast.

Je hoort het fluitje van de redder. Maar je weet dat het niet voor jou is, hij heeft je niet gezien, hij fluit voor de kinderen die lopen te rennen langs de kant.

En dan barst je hoofd open als een al te rijpe tomaat. En alles wat je hersenen je hele leven hebben bijgehouden floept eruit.

En je wil tegelijkertijd ook nog een orgasme veronderstel ik, zoals die weirdos die zichzelf proberen te verstikken door een plastic zak rond hun hoofd te binden.

Je neemt me niet ernstig, je lacht met mij. Ik heb dikwijls zo'n nare dromen dat ik denk dat er iets mis is met mij, dat ik niet normaal ben.

Ik onthou nooit iets. Ik heb ooit een schrift naast mijn bed gelegd om elke droom direct te kunnen opschrijven. Het boekje is nog altijd leeg, er is geen letter in geschreven.

Ik droom dikwijls hetzelfde. Veel met water en zo, misschien was ik in een vroeger leven wel een visser, of gewoon een vis, een platvis misschien.

Waarom willen ze onze dromen kennen? Waarom vragen ze ernaar in al die formulieren die we krijgen? Dat vraag ik me af. Willen ze onze nachten kennen, of onze dagen? Tellen ze de beren en de wolven en de zombies? Tellen ze de duizelingwekkende kliffen en afgronden? Tellen ze de

moorden per ongeluk? Ze moeten toch weten dat we zullen liegen? We gaan toch niet alle details geven? We gaan toch heel veel gelukkige dromen opschrijven, genre “ik win de California Digital Community Award”, of “ik trouw met een man uit Zweden”? Zelf geef ik ze een redelijke mix: een beetje geluk, een beetje angst. Je moet consequent blijven. Ze weten toch al dat ik geen clown ben en geen depri, geen superzonnetje en geen grompot. Zoiets tussenin, da’s goed, dan kan je op elk moment alle kanten uit.
Oei daar is iemand, ik ben weg.

3 Wijkverantwoordelijke

In een vorig leven was hij lid van de wijkwacht die opgericht werd om de veiligheid te verzekeren in de hoogbouw wijken aan de rand van de stad. Onveiligheid is een te groot woord, overlast lijkt een beter penseel om de toenmalige situatie te schetsen. Door sommigen werd hij geëerd voor zijn dag en nacht inzet, door anderen werd hij gevreesd voor zijn nietsontziende krachtdadigheid. En was er niet dat prul van die afgehakte kattenstaarten geweest dan zou hij nu ergens achter een glanzend mahoniehouten bureau memory notes zitten te schrijven. Met een gouden vulpen met zijn naam op. Om anderen de opdrachten te geven die hij nu zelf moet uitvoeren.

Maar het is niet anders. Iemand moet het schip recht houden in woelig water. En als het al eens een dag wat minder ging, als de voortdurende regen ook zijn humeur begon aan te vreten, las hij in zijn boek over de strijd tussen de Hoekse en de Kabeljauwse steden. Hoe alleen een ijzeren wil en volgehouden discipline tot de overwinning kunnen leiden. Hoe het alleen de zwakkelingen zijn die twijfelen.

Met kordate stappen nadert hij het huis. De grond klettert onder zijn hakken. Hij doorklieft plassen zoals Mozes de Dode Zee. Zijn voeten wijken voor niets. Het water spat alle kanten op. Hij is een hooggelaarsde man. Hij draagt kleren die zelfs in doorweekte toestand nog gezag uitstralen. "Niets kan mij deren, nothing matters but myself." Terwijl zijn linkerarm het marsritme aangeeft, draagt zijn rechter een attachécase met gouden sluitingen. De letters zijn door de regen niet meer leesbaar.

Hij stopt en buigt zich voorover, als een natte hond schudt hij eerst de druppels van zich af. Voorzichtig haalt hij een stapel formulieren uit zijn briefcase. Hij roept het meisje of liever hij vordert haar. Hij gaat voor haar staan: te ver voor een kus, te dicht voor een handdruk.

Ze ruikt zijn adem. Ze reageert furieus.

4 Meisje - wijkverantwoordelijke

Wie leest dat allemaal? Tellen ze dat allemaal op? Hoe denken ze ons daarmee te helpen? Ik vul niks meer in: alles blanco. Dat ze zelf hun plan trekken, dat moeten wij ook doen. En ze moeten geen spionnen sturen! Iedereen zit in de miserie, iedereen beschimmelt, en ze hebben blijkbaar niks anders te doen dan ons over alles en nog wat uit te horen.

En toch moogt ge content zijn dat er nog mensen zijn die iets vragen. Beeldt u eens in dat er niemand nog zou proberen om er iets van orde in te krijgen. Waar staan we dan? Vroeger was er nog de politiek... maar dat is precies al lang geleden. Allez lang, mijn vader heeft tijdens de oorlog nog in de gemeenteraad gezeten, dat was het bestuur van de stad. Jaja, die konden zeggen wat er te doen stond. De wegen, de parken, de scholen, zij zegden hoe dat moest. Ons mama was fier op hem. Ze liep met hem te stoefen op straat. Ze maakte iedereen jaloers met hare vent. 't Was een schone vent ook, groot, struis, een beetje grijs, schoon ogen gelijk van een kind. Maar thuis!

Een varken thuis, ik weet het.

Hij heeft ons allemaal kapot gemaakt. Hij kon zijn manieren niet houden...

Ik wil er niks meer over horen.

Is er eigenlijk nog iets van eten te vinden in dit krot van een huis? Dat is dagen geleden dat ik nog treffelijk gegeten heb. Hoe zit dat hier? Weet ge waar het ophangt? Ze hebben toch de voorschriften gevolgd en het in plastic gedaan?

Zoek het zelf. Ik ben uw moeder niet. Zorgt voor uw eigen boef.

Och ik zaag wel voort, gene schrik. Ik kan volhouden hé schatteke. Een mens leert denken als een rat: blijven zoeken, blijven proberen, en zich tussendoor rap voortplanten! Schieten in elk gat, haha!

Ge zijt een even grote viezerik als uw vader. Haal u niks in uw hoofd.

Dat vind ik zo lief aan u, dat ge met uw ogen kunt rollen en lachen tegelijk. Waarom kunnen niet alle mensen dat? De meeste hebben geen spieren in hun gezicht. Ik heb daar over nagedacht. Een bakkes van beton heeft volgens mij en volgens Darwin een evolutionair voordeel. Een aanvaller - pakt een holenbeer of een sabeltantijger of zo- springt voor u en brult zich een ongeluk. Als ge dan uw gezicht in de plooi kunt houden, dan twijfelt hij een moment. Wat is dat hier? Heeft die mens geen schrik of wat? En floep, juist tijd genoeg om achter de bosjes te duiken, of in een gat in de grond, of in een boom, of om hem een oog uit te steken. Maar gij zoudt dat niet kunnen hé schat, uw oogskes zouden uit uw kop springen, uw mals vlees zou trillen gelijk een puddingske in de hand van een honderdjarige.

Al een geluk dat er hier geen beren meer zijn, en honderdjarigen ook al niet. En hou op.

Honderd jaar zullen we wel niet meer worden in dit kloteweer, maar ook niet overdrijven he, geen beren dat vind ik ook niks. Eén beer moeten we kunnen overhouden, en ja ,dat zijt gij schat, ook al zit er nu nat tussen uw tenen.

Stop met uw gezever. Ge weet dat het bij mij niet pakt.